

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERS

MAIKLS KONELIJS

NOZIEGUMU HRONISTS

**MAIKLS
KONELIJS
NOZIEGUMU
HRONISTS**

**MICHAEL
CONNELLY**

**FAIR
WARNING**

**MAIKLS
KONELIJS**

**NOZIEGUMU
HRONISTS**

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111(73)-31
Ko 470

Copyright © 2020 by Hieronymus, Inc.
Hachette Book Group supports the right to free expression
and the value of copyright.

Maikla Konelija romāna "Noziegumu hronists"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Marta Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Bokskapet/pixabay.com

ISBN 978-9984-35-983-0

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2020

*IZMEKLĒTĀJAM TIMAM MARSIJAM.
LIELS PALDIES PAR KALPOŠANU EŅĢEĻU PILSĒTAI*

"Kuru gan vienlaikus nesaista un neatbaida velnišķīga rīcība?"

DEIVIDS GOLDMENS "MŪSU ĢĒNI, MŪSU IZVĒLES"

PROLOGS

Viņai patika vīrieša mašīna. Tā bija pirmā reize, kad viņa sēdēja elektromobilī. Varēja dzirdēt tikai vēja šalkas, abiem traucoties naktī.

– Tik klusa, – viņa ierunājās.

Tikai divi vārdi, un viņa tos nošļupstēja. Trešais *Cosmopolitan* kokteilis bija ietekmējis mēles lokanību.

– Tā prot pielavīties nemanāmi, – pie stūres sēdošais vīrietis sacīja. – Tas nu ir skaidrs.

Viņš palūkojās uz sievieti un pasmaidīja. Taču viņa noprieda, ka vīrietis tikai pārbauda, vai viss kārtībā, jo viņa ir šļupstējusi.

Tad viņš pagriezās un pamāja uz vējstikla pusi.

– Mēs esam klāt, – viņš sacīja. – Vai tur ir stāvvieta?

– Vari novietot auto aiz manējā, – viņa atbildēja. – Man ir divas vietas garāžā, taču tās atrodas... viena aiz otras. Man šķiet, to dēvē par totēmu.

– Varbūt par tandēmu?

– Ak jā, pareizi. Tandēms.

Viņa sāka smieties par savu kļūdu: tā bija tāda smieklu spirāle, no kuras nebija iespējams izrauties. Jau atkal tie kok-

teīļi. Un aptiekas pilieni, kurus viņa iedzēra pirms došanās uz automašīnu.

Vīrietis nolaida sava loga stiklu, un vēsais āra gaiss ielauzās omulībā, kas valdīja automašīnā.

– Vai varēsi atcerēties kombināciju? – viņš jautāja.

Tīna pieslējās sēdus uz sēdekļa, lai varētu kārtīgāk palūkoties apkārt un sakopot domas. Viņa ieraudzīja, ka atrodas pie mājas garāžas vārtiem. Tas nelikās pareizi. Viņa nespēja atcerēties, ka nosaukusi vīrietim savu adresi.

– Kombināciju? – viņš jautāja vēlreiz.

Panelis atradās pie sienas un bija sasniedzams pa šofera puses logu. Viņa apjēdza, ka zina kombināciju, kas atvērs vārtus, taču nespēj atcerēties, kā sauc vīrieti, kuru bija izvēlējusies vest uz mājām.

– Četri, seši, astoņi, divi, pieci.

Kamēr viņš spieda ciparus, Tīna centās novaldīt smieklus. Dažiem puisīiem tas pagalam nepatika.

Viņi iebruca garāžā, un Tīna norādīja uz vietu, kur šoferis varēja iebruukt aiz viņas "mini". Drīz vien viņi atradās liftā, un viņa nospieda pareizo pogu un tad atbalstījās pret vīrieti. Viņš aplika roku Tīnai ap pleciem un noturēja viņu stāvus.

– Vai tev ir iesauka? – viņa jautāja.

– Ko tu īsti gribi zināt? – viņš precizēja.

– Nu, kā citi tevi uzrunā? Jokojot.

Viņš papurināja galvu.

– Man šķiet, ka viņi sauc mani vārdā, – vīrietis noteica.

Tātad nekādas palīdzības. Viņa likās mierā. Vīrieša vārdu varēja noskaidrot vēlāk, taču patiesībā viņai tas droši vien nebūs vajadzīgs. Nebūs nekāda vēlāk. Gandrīz nekad nebija.

Durvis atvērās trešajā stāvā, un viņa ievēda vīrieti gaitenī. Viņas dzīvoklis atradās divas durvis tālāk.

Sekss bija labs, taču nekā īpaša. Vienīgais neparastais apstāklis slēpās faktā, ka vīrietis neiebilda, kad viņa pieprasīja prezervatīvu. Vēl vairāk, viņam bija līdzīgs savējais. Žetons par to, taču Tīna tik un tā uzskatīja, ka tas būs tikai gadījuma sakars. Turpināsies meklējumi, cenšoties atrast to neaprašāmo substanci, kas varētu aizpildīt tukšumu viņā.

Aizskalojis prezervatīvu kanalizācijā, viņš atgriezās atpakaļ gultā. Tīna cerēja uz kādu aizbildinājumu – no rīta agri jāceļas, sieva gaida mājās –, jebkādu, taču vīrietis vēlējās atgriezties gultā un apskauties. Viņš iekārtojās Tīnai aiz muguras un sagrozīja viņu tā, lai viņas mugura izrādītos piespiesta pie vīrieša krūtīm. Viņš bija noskuvies, tāpēc ādu bakstīja tikai pavisam viegli rugāji.

– Zini...

Ar to pašu sūdzība aprāvās. Vīrietis pagriezta savu ķermeni, un nu Tīna atradās uz muguras viņam virsū. Viņa krūškurvis atgādināja smilšpapīru. Vīrieša roka iznira kaut kur zem viņas, un viņš to salieca elkonī, izveidojot V burtu. Tad ar brīvo roku viņš iebīdīja sievietes kaklu V burtā. Viņš saspīdīnāja rokas, un Tīna sajuta, kā viņas elpceļi aizsprostojas. Viņa nespēja pasaukt palīgā. Nebija gaisa, lai izdvestu kaut skaņu. Viņa cīnījās, taču kājas bija sapinušās palagos un vīrietis bija pārāk stiprs. Viņa tvēriens ap Tīnas kaklu bija dzelžains.

Tumsa sāka nosegt redzes perifēriju. Vīrietis pacēla galvu no gultas un pietuvināja lūpas Tīnas ausij.

– Cilvēki sauc mani par Čaksti, – viņš nočukstēja.

DŽEKS

PIRMĀ NODAĻA

Biju nodēvējis gabalu gluži piemēroti – "Krāpnieku karalis". Vismaz tāds bija virsraksts. Uzdrukāju to lapas augšpusē, taču jutos visai drošs, ka virsraksts tiks nomainīts, jo tas būtu manu reportiera pilnvaru pārkāpums – iesniegt rakstu ar visu nosaukumu. Nosaukumi un apakšvirsraksti bija redaktora kompetencē, un es domās dzirdēju Maironu Levinu rājamies: "Vai redaktors pārraksta tavus ievadteikumus un apzvana raksta varoņus, lai uzdotu papildu jautājumus? Nē, viņš to nedara. Viņš paliek savā vietā, un tas nozīmē, ka tev ir jāpaliek savējā."

Tā kā Mairons pats bija minētais redaktors, nāktos grūti izdomāt jebkādu attaisnojumu. Tomēr es nosūtīju gabalu ar visu ieteikto virsrakstu, jo tas bija ideāls. Stāsts bija par parādu piedziņas rūpala neredzamo pusi – seši simti miljonu dolāru gadā no tā aizplūda dažādām shēmām, un *FairWarning* bija apņēmies atmaskot visas krāpnieciskās afēras, atklājot, kurš ir plēsoņa un kurš medijums, kurš ir upuris un kurš pāridarītājs. Un šoreiz mums bija stāsts par plēsoņu. Arturs Hetevejs, krāpnieku karalis, bija labākais no labākajiem. Sešdesmit divu gadu vecumā viņš bija izspēlējis visus iespēja-

mos trikus noziedzības sfērā ar centru Losandželosā, sākot ar viltotu zelta stieņu tirgošanu un beidzot ar neīstu palīdzības mājaslapu izveidošanu katastrofās cietušo atbalstam. Šobrīd viņš nodarbojās ar šantāžu, iestāstot cilvēkiem, ka viņi tam ir parādā naudu, ko tie patiesībā nemaz nebija parādā, un centās panākt, lai tā tiktu samaksāta. Un viņš bija tik labs sava aroda pratējs, ka iesācēji krāpnieki maksāja viņam par mācībstundām, kuras pirmdienās un trešdienās notika pamestā aktiermākslas studijā Vannaizā. Es biju iefiltrējies starp viņa audzēkņiem un uzzinājis visu, ko vien varēju. Nu bija pienācis laiks uzrakstīt rakstu un izmantot Arturu, lai atmaskotu nozari, kas ik gadu noslauca miljonus no jebkura, vai tās bija vecas dāmas ar sarukušu bankas kontu vai jauni profesionāļi, kuri jau tā atradās līdz ūkai studiju parādos. Viņi visi krita par upuri un sūtīja naudu, jo Arturs Hetevejs iestāstīja viņiem, ka tas ir jādara. Un nu viņš apmācīja vienpadsmit nākamos krāpniekus un vienu maskējušos reportieri – par piecdesmit zaļajiem no galviņas divreiz nedēļā. Krāpnieku skola pati par sevi varēja būt lielākā krāpšana no visām. Tas puisis bija īsts karalis ar psihopāta pilnīgo vainas apziņas trūkumu. Savā rakstā es stāstīju arī par cilvēkiem, kuru bankas kontus viņš bija iztukšojis un kuru dzīvi sabojājis.

Mairons jau bija parūpējies par to, lai raksts tiktu ievietots *Los Angeles Times* kā kopīgs projekts, un tā bija garantija, ka to izlasīs plašāka publika un ka Losandželasas policijas departaments pievērsīs tam uzmanību. Karaļa Artura valdīšanai drīz vajadzēja beigties, un viņa apaļajam galdam ar jaunajiem krāpniekiem tāpat.

Pārlasīju rakstu vēl pēdējo reizi un nosūtīju to Maironam, bet kopiju – Viljamam Maršānam, juristam, kurš izskatīja visus *FairWarning* publicējamus rakstus par baltu velti. Mēs ne-

ievietojām mājaslapā neko, kas juridiski nebūtu ložu necaur-laidīgs. *FairWarning* bija piecu cilvēku projekts, pieskaitot reportieri Vašingtonā, kas strādāja mājās. Viens vienīgs "kļū-dains raksts", kura dēļ tiktu pieņemts otrajai pusei labvēlīgs tiesas lēmums vai piespiedu mierizlīgums, nozīmētu mūsu uzņēmuma beigas, un tad es atgrieztos turpat, kur jau biju atradies vismaz divas reizes savas karjeras laikā, kļūdams par reportieri, kam nav, kur iet.

Piecēlos no savas vietas, lai pavēstītu Maironam, ka raksts beidzot ir gatavs, taču viņš pie sava rakstāmgalda sarunā-jās pa telefonu, un, pienākot tuvāk, es redzēju, ka saruna ir par līdzekļu piesaisti. Mairons bija *FairWarning* dibinātājs, re-daktors, reportieris un galvenais finansējuma piesaistītājs. Tas bija interneta ziņu portāls bez maksas satura. Katra rak-sta apakšā un dažreiz arī augšpusē atradās ziedojumu po-ga, taču Mairons allaž meklēja kādu lielu balto vali, kas mūs sponsorēs un pārvērtīs no ubagotājiem par izvēlīgajiem – vis-maz uz kādu laiku.

– "Patiesi, nav neviena cita uzņēmuma, kas darītu to, ko darām mēs, un tā ir nopietna žurnālistika patērētāju tiesību aizsardzībai," tā Mairons sacīja ikvienam perspektīvajam fi-nansētājam. – "Ielūkojoties mūsu portālā, jūs redzēsiet arhī-vā jo daudzus stāstus, kas skar tādas ietekmīgas nozares kā autorūpniecība, zāļu ražošana, televīzija un radio vai taba-kas rūpniecība. Un, ņemot vērā pašreizējo administrācijas politiku, kas paredz uzraudzības decentralizēšanu un iero-bežošanu, nav neviena, kas parūpētos par mazo cilvēku. Pa-klausieties, es saprotu, ir ziedojumi, kas jums sagādātu lie-lāku rezonansi. Ar divdesmit pieciem dolāriem mēnesī var paēdināt un apģērbt bērnu Apalaču rajonā. Es to saprotu... Tas sniedz jums gandarījumu. Bet, ziedojot *FairWarning*, jūs atbalstāt reportierus, kuri ir apņēmušies..."